

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **D. B.**, narozený dne X. X. XXXX, st. př. Ruská federace
pobytem
v zastoupení Mgr. Tomáš Verčimák, advokát
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 70892822
sídlem Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2025, č. j. MV-143770-4/SO-2025,

takto:

- I. Žalované rozhodnutí se **ruší a** věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí žalobci, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Tomáše Verčimáka, advokáta, náklady řízení ve výši 20.240,- Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svojí žalobou ze dne 24. 10. 2025 domáhá soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správního orgánu I. stupně*“) vydané podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3, ust. § 37 odst. 2 písm. a) a ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o pobytu cizinců*“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

2. Součástí podané žaloby byl návrh na přiznání jejího odkladného účinku, což žalobce odůvodnil domnělou hrozbou vážné újmy vážící se k povinnosti vycestovat z území ČR a návratu do domovského státu, když usuzoval, že by nadále nemohl pokračovat v započatém studiu na vysoké škole v ČR. Krajský soud neshledal naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku předmětné žalobě, proto odkladný účinek nepřiznal, a to usnesením ze dne 5. 11. 2025, č. j. 52 A 62/2025-34, které nabylo právní moci dne 18. 11. 2025.
3. Žalobce se domnívá, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, což shrnuje v žalobním bodě II. V bodě I. předmětné žaloby je sumarizován dosavadní průběh řízení, který je v bodě II. rozveden tak, že v průběhu odvolacího řízení mělo dojít k zásadnímu pochybení, jenž mělo ovlivnit přezkoumatelnost samotného rozhodnutí. *In concreto* se žalobce domnívá, že nemělo dojít k vypořádání jím doplněných odvolacích námitek, a to dokonce „*žádným způsobem*“. Zásadní pochybení správních orgánů a nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že žalovaný se nevypořádal s doplněním odvolání, když uvedl, že odvolání nebylo doplněno. Navíc žalobce předkládá, že se mělo jednat o natolik zásadní pochybení strany žalovaného, která měla vliv na samotnou zákonnost napadeného rozhodnutí, když napadené rozhodnutí má postrádat řádné odůvodnění.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Podle žalovaného byl skutkový stav a průběh správního řízení dostatečně popsán v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný poukázal na svoje věcné posouzení okolností pobytu žalobce na území ČR ve vztahu k jeho studiím. Následně se žalovaný vyjádřil k namítané nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, tedy nevypořádání odvolacích námitek. Žalovaný však ve svém vyjádření výslovně podotkl, že si je vědom svého procesního pochybení, tj. že došlo k vydání žalovaného rozhodnutí, aniž by došlo k výslovnému vypořádání doplněných odvolacích námitek. Nicméně se žalovaný domnívá, že jeho pochybení nezpůsobilo nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Žalovaný zmínil i skutečnost toho, že i kdyby se výslovně zabýval všemi uvedenými námitkami v doplnění odvolání, tak by výsledek byl stejný.
5. Krajský soud nejprve dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „*úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“*. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry

znovu opakoval. “ Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.*

V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

9. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
10. Žalobní argumentace je vystavěna na jediném žalobním bodě, kterým je nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nevypořádání předložené argumentace v rámci doplnění odvolání. Krajský soud byl povinen nejprve přezkoumat skutečnost toho, jestli bylo vzpomínuté odvolání doplněno ve stanovené lhůtě či nikoliv a pokud bylo, tak jestli se žalovaný zákonným způsobem vypořádal s jeho obsahem. Jak vyplývá ze žalobní argumentace, tak i doložených podkladů, zejména žalovaného rozhodnutí, doplnění odvolání a doložených dokladů o doručení (tzv. doručenek), tak krajský soud dospěl k následujícímu závěru.

11. Krajský soud se přiklání na stranu žalobce v tom, že doplnění odvolání bylo podáno včas, proto mělo být i takto posouzeno a následně řádně vypořádáno. Tento závěr jednoznačně vyplývá z toho, že výzva ze dne 3. 9. 2025, č. j. MV-158859-8/OAM-2024, byla žalobci doručena dne 15. 9. 2025 prostřednictvím přihlášení se do datové schránky jeho právního zástupce. Od tohoto data počala běžet 5ti denní lhůta k doplnění odvolání, která končila v sobotu 20. 9. 2025, proto mohlo být v souladu s pravidly počítání lhůt odvolání doplněno do pondělí 22. 9. 2025. Jak plyne z další doručky, tak **doplnění odvolání bylo včasné**, když tak bylo učiněno **dne 22. 9. 2025 v čase 21:40:18**. Žalovaný nejspíše pominul skutečnost, o které byl informován i v doručence datové zprávy, že je-li příjemcem datové zprávy orgán veřejné moci, tak je zpráva doručena jejím dodáním do datové schránky. Nehledě na další skutečnost toho, že teprve dne 23. 9. 2025 došlo k přihlášení se do datové schránky, čímž nebylo doplnění odvolání posouzeno jako řádné, resp. včasné. Na těchto skutečnostech se shoduje žalobce i žalovaný, který však ještě dodává, že odvolací spis obdržel dne 8. 9. 2025, kdežto doplnění odvolání až dne 21. 10. 2025, kdy mezitím vydal žalované rozhodnutí, aniž by tak mohl reagovat na doplněné odvolání. Bohužel v tomto smyslu tvoří prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí jeden celek, když je není možno vnímat izolovaně. Jak uvádí žalobce v replice na vyjádření žalovaného, tak se pravděpodobně jednalo o liknavost či chybu správního orgánu I. stupně, který předal odvolacímu orgánu doplnění odvolání se značným časovým odstupem od předání odvolacího spisu. Bohužel, ani případná liknavost či jiné pochybení na straně správního orgánu I. stupně nemůže být pojímáno ve prospěch žalovaného a v neprospěch žalobce.
12. V následném kroku bylo třeba zodpovědět, jestli mohlo být toto pochybení natolik zásadní, aby skutečně mohlo založit nezákonnost žalovaného rozhodnutí, nebo se jednalo o natolik zásadní vadu řízení, která rovněž mohla dát vzniknout nezákonnosti nikoliv jen ryze formální. Žalovaný k tomu poukazuje na rozsudek NSS ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-35, který řeší situaci, kdy procesní vada nebyla natolik intenzivní, aby zavdala nezákonnosti rozhodnutí. Na nynější projednávanou věci je však tento judikát nepřiléhavý, protože se týkal nezákonnosti a nikoliv nepřezkoumatelnosti. Z hlediska posouzení merita věci, který se týká (ne)oprávněnosti pobytu žalobce z důvodů jeho opakovaných studií na vysokých školách v ČR (materiální aspekt) by nejspíše nebylo možné zcela izolovaně usoudit o naplnění podmínek nezákonnosti. Krajský soud nicméně souhlasí s žalovaným v tom ohledu, že **doplnění odvolání nebylo řádně vypořádáno, což zakládá nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatky jeho odůvodnění**. Konkrétně žalobce navrhoval jako důkazní prostředek to, aby byl vyslechnut k objasnění důvodů jeho dlouholetých a opakovaných studií, čímž by bylo ustáleno zjištění skutkového stavu věci. Krajský soud zjistil, že se žalovaný nikterak nevypořádal s návrhy na doplnění dokazování k objasnění skutkového stavu věci, a to ani tak, že by uvažoval o nadbytečnosti takových návrhů. Zůstává sice pravdou, že správní řízení je ovládáno především zásadou písemnosti, ale v určitých fázích ji vyrovnává zásada ústnosti, která koreluje s právem na spravedlivý proces. Pokud žalobce nebyl ani jednou k věci vyslechnut, i když takový procesní postup navrhoval, tak nebylo možné dojít k závěru o tom, že byl řádně zjištěn skutkový stav věci. Žalovaný tak neměl postaveno na jisto, že nic nemohlo změnit na přijatém závěru v provedeném řízení, a to ani přes dodatečné vyjádření a doložených dokumentů, když se jimi žalovaný ani řádně nezabýval. Z tohoto důvodu je možné usoudit, že žalobce byl krácen na svých právech, když ani nebyl k celé věci vyslechnut, ale ani nebyly jeho včasné doložené argumenty řádně vypořádány.

13. Krajský soud neshledal naplnění podmínek ust. § 75 odst. 3 s.ř.s., že k vadám řízení se nemusí přihlížet, pokud nemohly mít důvodný vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí. Krajský soud naopak shledal, že došlo k natolik zásadním pochybením, kterými byl žalobce krácen na svých právech, že odůvodňují zrušení rozhodnutí.
14. Obecně platí, že správní soud nesmí nahrazovat činnost správního (odvolacího) orgánu. Úkolem správního soudu není poskytnout stranám další prostor k pokračování řízení, neboť tím by se stal třetí instancí, kterou není. Soudnímu přezkumu ve správním soudnictví podléhají až finální (zpravidla formálně ukončené) výsledky správních řízení, ať už ve formě správních rozhodnutí nebo zásahů správních orgánů. Správní soud tak přezkoumává jen to, co (ne)učinil správní orgán, ale nemůže dávat v soudním řízení prostor k věcnému doplňování žalovaného rozhodnutí. Z tohoto důvodu správní orgán nemůže v soudním řízení napravovat nedostatky odvolacího řízení a rozhodnutí. Z tohoto důvodu musí krajský soud přistupovat k žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí tak, že nevypořádání řádně uplatněných odvolacích námitek ze strany žalovaného je závažnou vadou, která zakládá nepřezkoumatelnost, proto i nezákonnost daného rozhodnutí. Jak už dlouhodobě uvádí i NSS, tak nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, tak zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností (viz. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2011, č. j. 9 Afs 10/2011-92).
15. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že je nepřípustné, aby žalovaný tímto způsobem doplňoval žalované rozhodnutí až v době probíhajícího soudního přezkumu. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje a není možné jej pominout ani případnou explikativní argumentací. **Vyjádření žalovaného je pouhou reakcí na podanou žalobu ve smyslu zásady kontradiktornosti, a nikoliv prostředkem k nápravě vad správního (žalovaného) rozhodnutí.** Nepřezkoumatelnost a prosté pominutí řádně uplatněných odvolacích námitek není možné překlenout žádným doplněním v soudním řízení (přezkumu), přičemž už vůbec ne zmíněným vyjádřením k žalobě. Analogicky se lze inspirovat v judikатурní praxi, ve které bylo dovozeno, že nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí není možné napravit ani tím, že by bylo v soudním řízení odkazováno na jiné (dřívější) rozhodnutí žalovaného, byť učiněno v téže právní věci (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2012, č. j. 9 Afs 56/2011-135).
16. Jak stojí uvedeno v rozsudku NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bodě 16: *„Současné je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-79, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitek účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitek a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění.“*, kdy na podobné závěry se snaží poukázat i žalovaný. Je zásadní a hrubý rozdíl v dílčím opomenutí či jiném pochybení v případě explicitního nevypořádání všech vznesených námitek a ve zcela kompletním opomenutí všech vznesených námitek, včetně navržených důkazů. Je to právě tato hrubá disproporce, jenž zakládá důvod nepřezkoumatelnosti daného rozhodnutí.

17. A dále v citovaném rozsudku: „Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64).“ Takový závěr je potom plně přiléhavý i k nyní projednávané věci.
18. Krajský soud uzavírá, že žalované rozhodnutí je skutečně nepřezkoumatelné ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když žalovaný zcela opominul řádně uplatněné odvolací námitky žalobce, čímž neměl ani skutkový stav za dostatečně prokázaný. Vedle toho se žalovaný dopustil krácení práv žalobce, zejména tím, že se nevypořádal s jeho návrhy na dokazování, a to ani tím, že by je shledal nadbytečnými. Žalobce navíc požadoval, aby byl k věci vyslechnut, když právě v důsledku opomenutí takového jeho návrhu došlo ke krácení jeho zaručených práv. Není tak pravdou, jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření, že i v případě, kdy by se zabýval se všemi odvolacími námitkami v doplnění odvolání, tak by to na výsledku řízení nemohlo ničeho změnit. Žalovaný nemůže mít jistotu toho, jaké další rozhodné informace by se mohl dozvědět či jinak zjistit. Vedle toho však zůstává kruciólní skutečností to, že nehledě na relevanci dalších informací, tak byl žalovaný povinen se jimi alespoň zabývat.
19. Z důvodu toho, že žaloba byla důvodná, tak musel krajský soud postupovat v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalované rozhodnutí zrušit pro podstatné vady a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem zrušujícího rozsudku a řádně vypořádá odvolací námitky žalobce, včetně jeho návrhů k doplnění dokazování.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému, přičemž náklady řízení jsou podle vyjádření žalobce tvořeny z následujících položek:
- Úkon právní služby – převzetí a příprava věci ve výši 4.620,- Kč (v roce 2025),
 - Úkon právní služby – sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 2.310,- Kč (v roce 2025),
 - Úkon právní služby – sepsání repliky k vyjádření žalovaného – 2.310,- Kč (v roce 2026),
 - Sepsání žaloby ve výši 4.620,- Kč (v roce 2025),
 - Náhrada hotových výdajů – 4x 450,- Kč, celkem 1.800,- Kč (3x v roce 2025 a 1x v roce 2026),
 - Úhrada soudních poplatků celkem 4.000,- Kč.
21. Žalobce požadoval přiznání celkové náhrady nákladů řízení ve výši 22.948, 6 Kč. Nicméně krajskému soudu neuniklo, že nyní požaduje náhradu nákladů řízení včetně daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), ale v předběžném vyčíslení nákladů řízení tomu tak nebylo. Krajský soud si proto ověřil, že právní zástupce žalobce se registroval k DPH s platností od 1. 1. 2026. Ve smyslu právní úpravy, zejména podpořené nálezem ÚS ze dne 29. 1. 2025, sp. zn. IV. ÚS 1501/24, tak byly žalobci a jeho právnímu zástupci přiznány výše uvedené náklady řízení, když však jen k poslednímu procesnímu (půl)úkonu právní služby,

tj. replice k vyjádření žalovaného ze dne 24. 2. 2026, byla přiznána i náhrada DPH, a to společně s režijním paušálem k tomu se vážícím.

22. Žalobci tak bylo přiznáno právo k náhradě nákladů řízení v celkové částce 20.240,- Kč, včetně DPH (poslední úkon právní služby 2310,- Kč + 450,- režijní paušál, 2760,- Kč + 21 % DPH činící 580,- Kč, celkem tedy 3340,- Kč), s přičtením úhrady soudních poplatků. Krajský soud proto žalobci přiznal náhradu nákladů řízení v předložené výši, jak stojí ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení usnesení). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 12. března 2026

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce